

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

La incapacitat d'acarar la realitat

Aquesta primavera caldrà decidir cap a on volem anar

Aquestes primeres setmanes d'any l'esport preferit és l'endevinalla.

Hi ha tantes profecies com redactors que es pretenen grans editorialistes i una sola evidència: ningú no sap què passarà d'aquí a dos mesos i mig.

I com si la política andorranagués d'esdevenir un joc de travesses, tot és una interminable especulació sobre el que pugui passar.

Fins i tot les poques certeses que hi havia sobre les estructures de l'Estat de dret democràtic i social, en forma de Coprincipat parlamentari, que Andorra es va donar el 1993, cada dia semblen més insegures.

El pessimisme domina la majoria de pronòstics. Les converses acaben amb un to de fatalisme que tot ho emboira. Els que presumeixen d'estar ben informats confirmen que no hi ha base per tenir esperança a curt termini.

Arriba el moment, les eleccions generals de la primavera, en què caldrà preguntar-se si el nostre país pot estar gaire temps així perquè ja portem molts mesos instal·lats en els dubtes de futur.

Els vuit anys de Toni Martí al capdavant del Govern han anat configurant una societat que contraposa l'egoisme individual a l'interès col·lectiu, general.

Ha esdevingut dolorós haver de renunciar a un futur que alguns havien imaginat personalment. Aleshores, quan la realitat contradia el que un mateix s'ha dibuixat del món, n'hi ha que de-

formen els fets per fer-ho coincidir amb les seves opinions.

Hem vist així repetidament com la majoria del Consell General ha estat incapaç d'encarar, de tenir en compte, la realitat de l'endeutament de l'Estat, o com alguna força política és també incapaç d'abandonar la il·lusió d'una sobirania total en un món, Europa, interconnectat. O com, tots plegats, van empenyent cap a un altre dia, al més tard possible, una real consolidació de les

---

S'ha d'acabar amb el secretisme en la negociació amb la Comissió Europea

---

previsions per la vellesa dels cotitzants a la Seguretat Social.

Llegia en l'edició del 31 de desembre de *El Punt Avui* una tribuna de Manuel Millian Mestre, que afirmava que "(...) aquesta societat camina directament cap al despropòsit, a l'embornal, a la gran confusió que acostuma a precedir els desastres històrics."

Es referia a la situació espanyola, però podem traslladar aquesta reflexió a casa nostra.

A les portes d'unes eleccions generals penso que el que ens amenaça no és pas la manca de confiança en el futur, sinó la incapacitat d'encarar la realitat.

I també la incapacitat de definir el que ens manté junts com a país. Fins avui, a empenyes i rodolons, aquí caic i allí m'aixeco, anem fent.

Però sembla que estem ja en el que en esport es defineix com a "temps de descompte". Els inversors, els empresaris, s'espan ten davant la incertesa.

El mes de maig caldrà decidir què volem, cap a on volem anar, i en conseqüència, com convé al país encarar la negociació de l'acord d'associació amb la Unió Europea.

S'ha d'acabar amb el secretisme i l'ocultació dels documents de la negociació del Govern amb la Comissió Europea. Les primeres setmanes de la pròxima legislatura haurien de servir per analitzar el projecte d'acord en totes les seves parts i annexos, fer l'inventari dels avantatges que en rebrà Andorra i procedir a una avaluació dels interessos en joc.

Caldrà preguntar-se si les concessions eventuais de la Unió Europea són equivalents, o compensen, les que Andorra haurà de consentir; si els drets i obligacions una i altra part són equilibrats i justificats.

Es tracta, evidentment, de buscar una visió de conjunt més que no pas l'interès particular, i aquí rau la dificultat de l'operació.

Ningú no pot garantir l'estabilitat absoluta, però seria bona alguna certesa de futur, per mínima que sigui.

Només ens en sortirem si el nou govern es compromet en el diàleg i la comunicació amb el conjunt de l'arc parlamentari i amb totes les forces polítiques i socials. Amb els papers damunt la taula.